

Mýtus a současná společnost

Však to znáte. Přijdete vyčerpaní a vystresovaní po dlouhém pracovním dni a jediného čeho jste schopni, je z předem připravených pozic zaútočit na gauč. Jak už to tak bývá, nedaleko takového místa je většinou i televize. Z posledních sil ji zapnete. Po namáhavém a nekonečném volení mezi 178 programy vás zaujal epický výpravný velkofilm, vysílaný na nejmenované filmové stanici, která má v názvu tři písmena.

Nabízí se otázka. Jak je možné, že nás zaujme něco, co je minimálně 2000 let staré a vzhledem k současnému dění naprosto neaktuální? Může to být už jen tím, co je v televizi vysíláno: ČT1- krize (jakákoli), TV NO*A- černá kronika, TV PRIMA- celodenní souhrn nepochopitelných příspěvků diváků. Takto bychom mohli pokračovat do nekonečna a až na pár výjimek se nic nepozmění. Tudíž náš zájem o mytické příběhy může pramenit už jen z toho, že jednoduše nic jiného, lepšího, zajímavějšího není. Po každodenní monotónní mediální masáži určitě každý rád zvolí poté již vítanou a nepřehlédnutelnou změnu- mýtus. Skutečnost toho, že je toto téma dosti staré, je jen přidanou hodnotou. Každý z nás rád utíká z reality pryč, ať už do budoucnosti či minulosti. Také bych rád vyvrátil mýtus o neaktuálnosti mýtu. Ať je doba jakákoli, lidé v principu řeší pořád stejné problémy. Proč bychom tedy nemohli najít odpovědi na naše otázky právě ve starověkých mýtech!?

Důkazem toho, jak je v současné společnosti zakotven fenomén mýtu, může jako příklad posloužit český animovaný film z 50. let- Stvoření světa. Tento velice oblíbený kousek české kinematografie v současném žebříčku nejlepších filmů figuruje na 150. místě. Jen pro srovnání. Kolem 150. místa se řadí filmy jako: Vrchní, prchni!, Interstellar, Ucho... A co více, každým rokem si můžeme všimnout alespoň dvou filmů uváděných do kin s námětem mýtu a uváděných americkou mainstreamovou produkcí. Jen malý zájem takovéto produkce značí, že je v tomto tématu zainteresováno mnoho lidí.

Ovšem je zajímavé, jak mohly mýty přežít minulé století... Minulé století nebylo zrovna zlatými časy pro mýty. Když to hodně zjednodušíme, tak se buď válčilo, nebo jsme byli přesvědčováni o nebezpečí imperialistického bombardování mandelinkami. Právě zde nebyl na mýty čas nebo nikoli? Za nejvýznamnější šířitele mýtů bychom mohli brát církev a spisovatele přelomu 19. a 20. století. Téměř polovinu minulého století byli oba tyto představitelé cenzurováni a potlačováni. I přesto však zůstává jedna možnost... Všichni ji velice dobře známe a možná ani netušíme, jakou spojitost s mýty má. Je to pohádka. Jediné „odvětví“ nepoznamenáno a svým způsobem tolerováno minulým režimem. Potom se ani nemůžeme divit oblíbenosti mýtů, když je posloucháme, sledujeme a převypravujeme už od dětství.

Právě se probouzíte, na hodinách vedle televize je pět hodin a v televizi se už úspěšně rozjela další „nová“ mediální masáž. A vy jako naprosté ztělesnění dobra odcházíte bojovat se zlem, abyste později zemřeli ve stresu a na počátku víkendu vítězně vstali z mrtvých...